

[Forsvarsministeren.]

ærede medlem er af den opfattelse, at når man fra sovjetrussisk side advarer og siger, at denne enhedskommando skal ikke gennemføres, så skal vi bøje os for det. Jeg synes, det er en for det ærede medlem ganske karakteristisk opfattelse.

Det ærede medlem ville have sagen ud til folkeafstemning. Jeg kan hertil for det første sige — det kan også være et svar til det ærede medlem hr. O. Mathiasen — at der er ingen tvivl om, at vi på grundlag af rigsdagsbeslutningerne fra 1951 administrativt kan gennemføre de ændringer, der her er tale om; vi havde lovet en drøftelse fra regeringens side i folketinget, hvad jeg finder helt rimeligt, og den har fundet sted. Men der er intet i forfatningen, der peger hen på, at der skal afholdes folkeafstemning om en sådan sag; jeg har vel snarere lov til at sige tværtimod. Dertil kommer, at efter min mening ville det være at tillægge denne sag en større betydning og en større rækkevidde, end den har, at bringe den ud til folkeafstemning. Jeg synes allerede, at sagen er bragt op på et niveau over, hvor den reelt hører hjemme, for det, der er tale om, er en ændring af visse kommandoforhold helt på grundlag af de hidtil gældende principper.

Til det ærede medlem hr. Herluf Rasmussen skal jeg blot sige, at der i de betragtninger, han anførte, var direkte forkerte ting. Det er forkert at sige, at der nu afgives et nyt stykke dansk suverænitet. Hvismed ville det ærede medlem bevise en sådan påstand? Det er også direkte forkert at sige, at danske styrker underlægges Den tyske Forbundsrepublik's styrker. Der er intet i ordningen, der gør det rimeligt at sige noget som helst i denne retning. På samme måde forholder det sig med betragtningerne om den vesttyske militarisme, som er på march o. s. v. Jeg vil også vedrørende det spørgsmål, som det ærede medlem drog frem om tyske generaler og andre befalingsmænd, som havde deltaget i Hitlers hære, flåder o. s. v., sige et par enkelte ting. Det er givet, at når man skal opbygge et militært forsvar i Vesttyskland, kan man ikke undgå at anvende officerer, som har gjort tjeneste, medens Hitlerregimet herskede i Tyskland, fordi det simpelt hen ville være umuligt at få andre uddannet i den mellemliggende

tid, men jeg har tidligere her i det høje ting gjort opmærksom på og vil gerne gøre det igen, at man har jo i Den tyske Forbundsrepublik oven i købet på grundlag af en særlig lov nedsat et specielt udvalg, som skulle prøve alle højere officerer og dermed nøje undersøge deres forhold, inden de blev ansat, og det har været et udvalg, hvori også den tyske modstandsbevægelse og ganske brede kredse i den tyske befolkning har været repræsenteret. Dette viser os for det første, at man fra tysk side selv har taget dette spørgsmål meget alvorligt, og det synes jeg vi skulle anerkende og ikke mistæneliggøre. Det viser for det andet, at der er foretaget en sådan prøve, og det synes jeg vi har grund til at lægge mærke til og også tage i betragtning.

Så kan jeg til slut ligesom udenrigsministeren takke for den brede tilslutning, der synes at være til gennemførelsen af denne sag. Det kan vi kun være tilfredse med, ikke mindst med henblik på den fremtid, vi står over for.

Ordføreren for forespørgerne (Victor Gram): Jeg skal efter de besvarelser, den højtærede udenrigsminister og den højtærede forsvarsminister har givet, ikke gå ind i nogen yderligere debat om de ting, der har været fremdraget her under forhandlingen, måske dog undtagen en enkelt ting, som også den højtærede udenrigsminister var inde på, og som jeg gerne vil uddybe lidt nærmere, nemlig det spørgsmål, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen rejste om memorandummet fra 1947.

Det burde jo egentlig ikke være strengt nødvendigt at minde det ærede medlem om, hvilken situation vi havde dengang efter 1945, det lysegrønne håb, vi alle sammen nærede med hensyn til den fredens verden, som vi regnede med at kunne marchere ind i, nu da opgøret med den hitleristiske militarisme endelig var overstået. Men der kom jo en mand i vejen for den udvikling, vi regnede med i 1945-47. Det ærede medlem erindrer måske visse begivenheder i europæisk politik i den følgende periode, visse navne som Tjsekoslovakiet og Berlin, Berlin, som stadig er en kritisk plet på Europa-kortet så mange år efter de første store politiske kriser i forbindelse med denne by. Den situation og den udvikling, der formedes